

rolului, părându-ne mai convingătoare în momentul „reîntineririi”, al duioaselor redescoperiri, al dorinței neîncrezătoare, ușor complexate.

Mai constant ca evoluție actoricească ni s-a părut Florin Mirecea, un Silviu cam obtuz, sufocant în repetatele sale incursiuni verbale prin zonele mediocrității, plictisitor în graba sa de a strivi ceapa și de a strânge, ca factor competent, sfecla rămasă pe cîmp, dar și speriat — trecător, ce-i drept — de eventualitatea ca soția sa-l părăsească; același Silviu pronunță cuvintele clar, răspicat, sigur de sine cînd îi citează pe alții, domolindu-le în clipele cînd, din adîncul înecășat al amintirilor și trăirilor sale, își fac loc, fragile, melancolice ori revoltate, secvențe obsedante ale trecutului său.

Ca interpret al unui personaj imaginat, visat, construit de dorințele refulate ale unei femei trecute de prima tinerețe, Adi Carauleanu a găsit soluțiile optime în conturarea unui erou cu un statut nu foarte comod. Evitînd capcanele unei posibile viziuni „donjuanești”, Adi Carauleanu modulează fără efort tonalități aspre și ironice, duioase și mieroase, fiind, rînd pe rînd, amant cuceritor și bărbat plictisit. Personajul cîștigă în credibilitate — aceasta mai ales datorită interpretului — în două momente pe cit de diferite ca realizare și conținut, pe alți de strîns unite în definirea lui: momentul Orfeu și momentul evocării eșecului său conjugal.

Se pare că sarcinile multiple cu care regizorul a supraincârcat-o, pe lîngă aceea de compozitoare (autoare a unei muzici de scenă cam languroase), au pus-o în dificultate pe Dorina Crișan-Rusu la prima ei apariție pe scena Naționalului; ea e pianistă, șpicheriță, raisonneur al celorlalte personaje, milițian. Mai ales în cea din urmă postură, e distonantă și deranjantă. Credeam că soluționarea acestei probleme, precum folosirea cu adevărat funcțională a unor simboluri scenice (oinul de zăpadă, spre exemplu), ar spori calitatea spectacolului, altfel plăcut și calmant.

Anca-Maria RUSU

Accentele necesare

Fără îndoială, Tudor Popescu știe să construiască o acțiune, să adauge elementul de neprevăzut care tensionează întîmplările, dar marile său merit constă în capacitatea de a crea caractere, de a contura tipuri umane diverse, uneori pitorești. Este ceea ce a exploatat cu prisosință regizorul Constantin Codrescu, avînd, în primul rînd, posibilitatea unei distribuții adecvate, pe care o conduce cu mînă sigură, punînd accentele necesare pentru nuanțarea intrigii.

Lupta disperată între dragostea pătimașă și contopirea într-un ideal uman prielujește actriței Carmen Petrescu (Sorana) impresionante schimbări de registru; cu reală forță dramatică, ea trece prin întreaga gamă de sentimente, de la iubire la ură, de la gelozie la devoțiune. Anton Filip (Petru) întrușipează tenacitatea croului anonim, spiritul de sacrificiu fără ostentație, crezul fierbinte într-o lume nouă, mai bună, dar și prudența necesară a celui nevoit să ducă lupta în condițiile ilegalității. Creînd un tip în aparență cenușiu, Victor Ianculescu (Nica) este mai convingător în prima parte, afișînd masca bonomiei, dar momentul demascării sale e aproape ratat. Își revine spre final, cînd disperarea îl împinge spre o atitudine mai umană. Într-adevăr pitoresc, plin de savoir, Constantin Cotimanis (Dridea) a compus un agent al siguranței brutal, fără scrupule, cu inteligență și o bună doză de autoironie.

Muzica originală, discretă, dar insinuantă, compusă de Timuș Alexandrescu devine un util comentariu sonor, ajutînd la plasarea spectacolului în epocă și la menținerea ritmului său interior.

Mihai CRIȘAN

DEPARTE DRAGOSTEA SE-ASCUNDE (SORANA) de TUDOR POPESCU
● **TEATRUL DIN SFÎNTU GHEORGHE** ● Data premierei: 12 octombrie, 1988 ● Regia: **CONSTANTIN CODRESCU** ● Scenografia: **LAVINIA DIMA** ● Muzica: **TIMUȘ ALEXANDRESCU** ● Distribuția: **CARMEN PETRESCU (Sorana); ANTON FILIP (Petru); VICTOR IANCULESCU (Nica); CONSTANTIN COTIMANIS (Dridea).**